

Keva Apostolova

3 мин. ·

ВЕЧЕ БЕЗ ТЕБ

На Жоро

Срещата – мрамор и аз
и голямото гледане на очите ми,
и голямото слушане на новия шум
от името ти, от датите ти.

*

Луда съм

щом още не съм полудяла
от острия дъжд
който вали едновременно
и там
върху тревата ти,
и тук
върху мен
в смъртоносно сухата стая.

*

Изгубвам ум

в гигантската зала
на скръбта.

*

По разтегателната маса
на ливадата
вятърът си взима тон
от моя стон.

Изпива ме чашата
и ме захвърля.

*

Гледам

с двете си пепелища
обледенената
край мен природа.

*

Ако е вярно

всичко това наоколо
защо още не съм
отвъд планината на облака?

*

Светът е триизмерен,
сънищата са триизмерни,
смъртта е триизмерна
и ме чакаш на пейка
с непроходим вестник.

*

Вече без теб

по напрегнатите покриви
на водата и сушата.

*

На кого

да благодаря,

че се повозихме заедно
на Земята?

К. Апостолова, „Ембриони в слънцето”, ИК „Проф. П. Венедиков”, София, 2013

Кева Апостолова

**Из книги «Эмбрионы в солнце», Издательский дом имени Професора
П.Венедиктова, София,**

2013 г.

Перевод Татьяны Рындиной – 18.02.2017 г.

Уже без тебя

Жоре.

Встреча – я и мрамор

И долгий мой взгляд

И долгое вслушивание

в новые шумы

от имени твоего

от дат.

’ ’ ’

Я – дура,

если до сих пор не сошла с ума

от острого дождя,

который идет одновременно

и там -

над твоею травой.

и здесь -

идет на меня

в смертоносно комнате сухой.

’ ’ ’

В гигантской комнате смерти
Теряю от скорби ум.

*

Раскладные столы ливад
ветер задает тон,
повторя мой стон.
выпивает меня как чашу,
и выбрасывает далеко.

, , ,

Или:

Раскладные столы ливад
Ветер - повторя мой стон,
задает тон,
выпивает меня как чашу,
и выбрасывает далеко.

. . .

Смотрю заледенелая
двумя пепелищами
на окружающую природу

. . .

Если верно
все вокруг
почему я еще
не в мире ином –
заоблачном.

*

В триизмерном пространстве
и сны триизмерны,
смерть триизмерна
- поджидает меня на скамейке
с непроходной газетенкой.

*

Теперь без тебя
По напряженным крышам

Словно суша или вода

*

А мне кого благодарить
Что покатались вместе
По Земле?

--

Татьяна Рыңдин